

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Δύο κι' εἴκοσι Φλεβάρη,
φόρα τὸ σπαθὶ καὶ βάρει.

Έτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πεντακόσα κι' ὀγδόντα,
Θοῶρῃ ξαναβρόντα.

Τῶν Δυνάμεων ἡ νότα, γεγονὸς ὅτ' ἀγεγονότα.

Ὁ Λῆ-Χοῦ-Τσάγκ, ὁ ἑξακουστὸς τῆς Κίνας Μανδάρινος,
ὅταν τοὺς τόπους τῆς Φραγκιᾶς ἐγύριζε κι' ἐκεῖνος,
στῆς τσιριμόνιας τῆς πολλῆς καὶ 'στ' ἄλλα κολοκύθια
ποτέ του μὴ Κινέζικη δὲν ἔεχανε συνήθεια.

Κι' ὅπου τὸν Ὑψηλότατο καλοῦσαν τσελεπῆ
κι' ὅπου ὕλεντοῦσε κι' ἔτρωγε μὲ διπλωμάτας πρῶτους,
ἐκεῖνος ἀφελέστατα χωρὶς καμμιὰ ἄντροπῃ
ἄφινε κάτι τρομεροὺς καὶ δυσωνύμους κρότους.

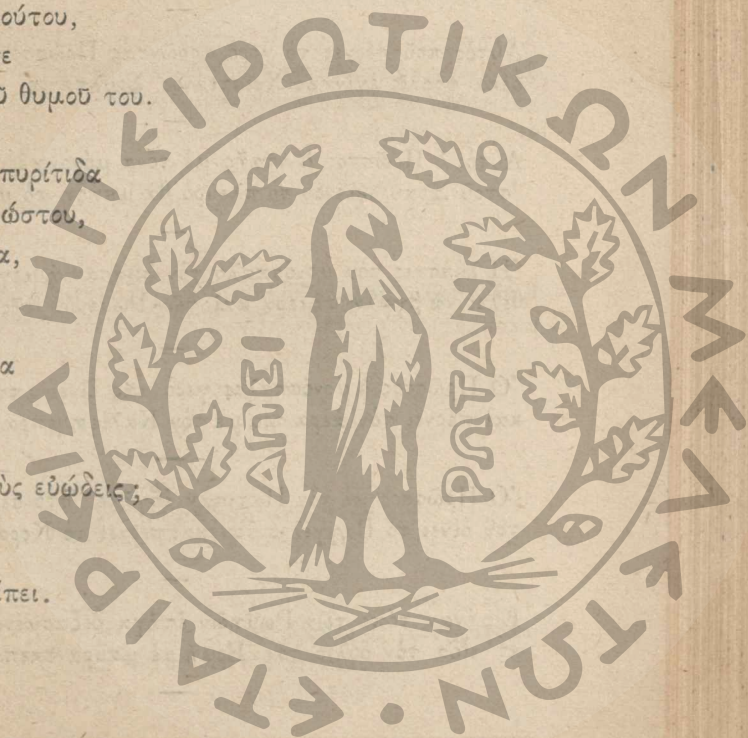
Μιὰ μέρα κάποιος Ἀννοτῶ τὸν Μανδάρينو σίμωσε
κι' ὁ Λῆ-Χοῦ-Τσάγκ ἐβρόντησεν ἐνώπιον καὶ τούτου,
κι' ἡ τόση περιφρόνησις τὸν Εὐρωπαῖο θύμωσε
καὶ λὲν πῶς ἔβγαλε χρυσοῦς 'στὴ φούρια τοῦ θυμοῦ του.

Κι' ἀφοῦ μὲ τόσην ἄκαπνον ὁ Λῆ-Χοῦ-Τσάγκ πυρίτιδα
προσέβαλε τοὺς ρώθυνας κάθε γνωστοῦ κι' ἀγνωστοῦ,
ἐπῆγε 'στὴν πατρίδα του, σοφὴν κοσμοπολίτιδα,
χαράξας ἱχνη βροντερὰ τῆς διαβάσεώς του.

Μὰ τώρα θὰ ῥωτήσετε τὸν Φασουλῆ τὸν χάχα
τί σχέσιν ἔχει τάχα

ἡ Νότα τῶν Δυνάμεων, ἡ τόσον θηριώδης,
μὲ τοῦ Κινέζου Λῆ-Χοῦ-Τσάγκ τοὺς ἤχους τοὺς εὐώδεις.

Καθένας ὅμως φανερὰ τὸ κρίνει καὶ τὸ βλέπει
πῶς τέτοια τῶρ' ἀπάντησις σὲ τέτοια Νότα πρέπει.

Δίδυχα τοῦ Φαδουλῆ ἀρειμάνια πολύ.

Πηδῆστε μὲς 'στὸ χορὸν, Ρωμηοὶ ξεσπαθωμένοι,
καὶ μέσα 'στῆς 'Απόκρηαις ὁ πόλεμος σημαίνει.

Πηδῆστε μὲς 'στὸ χορὸν νὰ σκούξωμε τραγούδια,
νὰ πούμε τὸν βομβαρδισμό, ποῦ 'γίνηκε 'στὰ Φρούδια.

Κι' ὁ διωγμένος Φαδουλῆς ξεχνᾷ φυγοδικίας
καὶ προσκαλεῖ χορεύοντας ἐφ' ἑδρών ἡλικίας.

Εἰς τάρματα, μωρὲ παιδιὰ, κι' ἀφήστε τὸ κοντύλι,
πόλεμος σέρνει τὸ χορὸν μὲ κόκκινο μαντύλι.

Πόλεμος σέρνει τὸ χορὸν, ποῦ τρέμουν τὸνομά του...
χορεύει μὲ γυμνὸ σπαθὶ κι' ὁ Βασιλεὺς σιμά του.

Χαρὰ 'στὸν 'φετεινὸ χορὸν, χαρὰ 'στὸ καρναβάλι,
ποῦ τὴν μπουτσούνα τῆς 'ντροπῆς ἀπ' ὅλους μας θὰ βγάλῃ.

Μὴ σκιάζεσθε τὸν Γερμανὸν, μὴ σκιάζεσθε τὸ κνούτο,
κι' ἐξεμασκαρευθήκαμε τὸ καρναβάλι τοῦτο.

'Εφέτος ξεμασκαρευτοὶ μὲς 'στὸ χορὸν πετάτε
καὶ μασκαράδες ἔγιναν οἱ πρῶτοι μας προστάται.

Αὐταῖς ἡ μελανίτιδες κι' ἐκεῖνα τὰ μυδράλια
τοὺς ἐβγαλαν μουντζούρηδες αὐτὰ τὰ καρναβάλια.

Τῆς Σταυροφόρας τῆς Φραγκιᾶς τῆς πρέπουνε μουντζούραις,
τῆς πρέπουν κι' ἀπ' τὴν Κούλουρη δὴ κρήναις κουλούραις.

Τῆς πρέπει κι' ἓνα δέσιμο σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
μὲ τῆς μεγάλης Φατουμάς τὴν σάπια βρακοζῶνα.

Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸν φορώντας Πρώσου κράνος
δέκα φορὰς ἐγίνηκε Χριστιανὸς Σουλτάνος.

Αὐτὸς ὁ Πρώσος ὁ νταῆς μὲ τὸνα μόνον χέρι
'στοῦ Σταυρωμένου τὸ πλευρὸν θὰ μπήξῃ τὸ μαχαῖρι.

Ἡ λύσσα τὸν μονόσπαλον τὸν πιάσαν ἡ μεγάλας
θέλει νὰ βγάλῃ σήμερα καὶ τῶν Ρωμηῶν τῆς σπάλας.

Ὁ Πρώσος ὁ μονόσπαλος γερὸ μᾶς δίνει μπάτσο
καὶ πέρνει τὸν ἄερα του μὲ τὸν Καλίφη μπράτσο.

Ὁ Πρώσος μὲ τὸν Πατισᾶχ ἐβγήκε 'στὸ σεργιάνι,
τοῦ δίνει τὸ Βαγγέλιο του καὶ πέρνει τὸ Κοράνι.

Εἰς ἓναν τόπον τῶν Ρωμηῶν ἐπῆγα δοξασμένο
κι' εἶδα τὸν δόλιο τὸν Ἑρμὴ μὲ μαῦρα σκεπασμένο.

Γιατί σ' ἐσκέπασαν, Ἑρμῆ, μ' αὐτὸ τὸ μαῦρο κρέπι;
— κανέναν περιηγητὴν δὲν θέλω νὰ μὲ βλέπῃ. —

Κανείς δὲν θέλω νὰ πατῇ καὶ μέσ' σ' αὐτὸ τὸ χῶμα,
'πέστε τοῦ Καίζερ νὰ λθῇ καὶ νὰ μὲ κἀνῃ λῶμα.

'Πέστε νὰ μὲ χαρίσουνε 'στὸν σεβνταλῆ Σουλτάνο
γὰ χαρεμιῶν Κισλάραγα καὶ γὰ τζουτζέ του νάνο.

Δώστε με 'στῆς Χανούμισσαις νὰ μὲ κυττῶν 'μπροστὰ
ὡς ὅτου νὰ μὲ σπᾶσουνε μὲ τάγκαλιᾶσματά των.

Δὲν θέλω πιά νὰ κάθωμαι 'στὴν Ὀλυμπία κούκας
καὶ τῆς Φραγκιᾶς νὰ μ' ἐξυμνῇ καθεὶς βασιβοῦζουκας.

Κάλλιο νὰ μὲ τσακίσουνε θωρακωτῶν ὀπίδες
παρὰ Μυλλαῖδες νὰ κυττῶ καὶ σαχλο-Γερμανίδες.

Κάλλιο νὰ μοῦ γεμίσουνε τὴν μούρη μου μὲ σάχη
παρὰ νὰ μὲ φορτώνεται κάθε σοφὴ κανκάχη.

Γκερμίσετε τὸ μάρμαρο τῆς ὠμορφιάς μου τούτης,
ποῦ τὸ λατρεύει τῆς Φραγκιᾶς καθένας Χαλικούτης.

Πᾶω καὶ βλέπω τὸν Ἑρμῆ περίλυπο μὲ κρέπι
καὶ τὸν ἀκούω νὰ 'μιλῇ μέσ' ἀπ' τὴν μαύρη σκέπη.

Τὸν 'κύτταξα, τὸν ἄκουσα, μ' ἐπίασε κρύα φρίκη,
καὶ γὰ νὰ μὴ βομβαρδισθῇ τοῦ 'φόρεσα σαρίκι.

Μπαίνω σὲ κάποιαν Ἑκκλησίαν νὰ κάνω τὸν σταυρὸν
καὶ νὰ σου Χόντζας Τουρκαλᾶς διαβάξῃ 'στὸ πλευρὸν μου.

Μήτε Σταυρὸς, μήτε Χριστὸς μ' ἀκάνθινο στεφάνι,
μόν' ὁ Προφήτης ἔλαμπε βαστώντας τὸ Κοράνι.

Πᾶω 'στὴν Ἁγία Τράπεζαν νὰ σκύψω γὰ τὴν Κρήνη
κι' εἶδ' ἀπλωμένο τὸν φρικτὸ μανδύα τοῦ Προφήτη.

Βλέπω τζαμιά τῆς Ἑκκλησιᾶς, γροικῶ Σορτᾶ τραπεζῆς
καὶ 'στοῦ Σταυροῦ τὴν κορυφὴ λαμποκοπᾷ φεγγάρι.

Τὸν Καίζερ τὸν Γερμανὸν τὸν πιάνει τὸ μπουρίνι,
θέλει τὸ μισοφέγγαρο πανσέληνος νὰ γίνῃ.

Ὁ Καίζερ ὁ μουσικὸς, ποῦ μᾶς παραμαλλώνει,
πρῶτος τὸ μισοφέγγαρο 'στῆς Ἑκκλησιᾶς στηλώνει.

Μὰ μ' ὅλη τὴν ἀναλαμπή, ποῦ σφίγγεται νὰ χύσῃ
'στὸ τελευταῖο τέταρτο σιμόνει καὶ θὰ σβύσῃ.

Ὁ Καίζερ ὁ μουσικὸς δὲν παύει τὸν χαβᾶ του
γὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ βρωμο-Καλιφάτου.

Διπλωματίας ὑψηλῆς προβλήματα καὶ γράφει...
μόνοχειρ Καίζερ βαστᾷ παράλυτο Καλίφη.

Σηκώνομαι πρωὶ-πρωὶ μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια
καὶ φτερουγίζουν λαίμαργα καὶ μαῦρα νυκτοπούλια.

Καθίζω σὲ χαλάσματα καὶ μοναχὸς χαζεύω
κι' ὀπίδες τοῦ βομβαρδισμοῦ χωρὶς 'μιλῶ μαζεῖω.

Τῶν μυδραλιῶν τὰ σίδερα τὰ κάνω σὰν φεγγάρι
καὶ τὰ χαρίζω 'στὰ τρανὰ τῶν Φράγκων παλληκάρια.

Πηδῆστε μὲς 'στὸ χορὸν νὰ σκούξωμε τραγούδια
γὰ τοὺς Μίνιστρος τῆς Φραγκιᾶς, ποῦ κουτουλοῦν σὰν βούδια.

Χορεύω μὲ τὸν Θεωρῆ, τὸν πρῶτο Σακαράκα,
ποῦ 'φόρεσε καμκρωτὸς τὴν Κρητικὴ τὴν βράκα.

Χορεύω τὴν κορμωστασιά τοῦ Θεωρῆ τὴν ντοῦρα
κι' ἄς πάῃ τὸ παληάμπελο καὶ ρίχνω μὴ κουμποῦρα.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ καὶ μᾶς τὸν λένε γέρο,
μὰ πῶς βαστοῦν τὰ κότσα του μόνος ἐγὼ τὸ ξέρω.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ πελεμικὴ παρὰ,
ποῦχει τὰ μάτια γουρλωτὰ, τὴν γλώσσα τῆς μαχαῖρας.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ πῶς ἄρχισε τὰ πρῶτα,
τῆς λαχανήθαις, τῆς φωναῖς, τὰ ψεύτικα μπουρλότα.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ κι' ἡμέτεροι καμκρωτοὶ
καὶ λένε 'στὸ καθῶμαι τοῦ πῶς πάλι θὰ τρυπώσῃ.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ καὶ λένε πῶς εἶναι γέρος,
καὶ κάνουν διαβούλια κι' ἐκεῖνοι κατὰ μέρος.

Κι' ὁ Θεωράκης τοὺς 'μιλεῖ ἀκαὶ σὰν δὲν σὰς ἄρεσω,
ζωσθῆτε σεῖς τὴν πάλαν μου κι' ἀφήστε με νὰ πείσω.

Σκούζει κι' Ἀντιπολίτευσις μ' ἀδιόκοπη μουρμούρα
κι' ὅλα τὰ βλέπει μπῶσικα κι' ὅλα τὰ βλέπει σκούρα.

Πιάνει καὶ γράφει μὴ γράφῃ 'στὸ Στέμμα χέρι χέρι
πῶς ὁ Κορδοναρούμπας δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ.

Τὸν Θεόδωρῃ φυγόντι τὸν λένε σὺν καὶ ἑμένα
γλαυκὴ δὲν πάει 'στὴ Βουλὴ καὶ τὴν κρατεῖ κλεισμένα.

Φεύγω τοὺς χωροφύλακας, φεύγω τοὺς περιπόλους,
καὶ ὁ Θεόδωρὸς τοὺς Βουλευτὰς τοὺς φεύγει σὺν διαβόλους.

"Ανοιξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, 'μερόνυχτα κλεισμένη,
καὶ ἡ λιγερὴ κορμωστασιὰ τοῦ Στρατηλάτη μπαίνει.

Χάσκει καὶ ἡ Ἀντιπολίτευσις καὶ τῶν πιστῶν τὸ στίφος
καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη δίδεται 'στὸν πλεμάρχο ψῆφος.

Βάστα, καυμένη Θεόδωρε, βάστα καὶ αὐτὴ τὴν μπόρα,
καὶ ἂν ἔκοψες τὸ χέρι σου, μὰ ξαναβάλτο τώρα.

Βάστα, καυμένη Θεόδωρε, τώρα καὶ ἐγὼ σὲ θέλω,
μὴ ὀῆς τὴν νότα τῆς Φραγκιάς μ' ἀνήσυχο τσερβέλο.

Στείλε την, Θεωδώρα μου, 'στὸ διάβολο πεσκέσι,
βγάλε τὴν σακαράκα σου καὶ κόφτην μὲς 'στὴ μέση.

Εἰς ἔξη 'μέραις 'τέλειωσε τῆς κάθε γῆς ἡ πλάσις,
εἰς ἔξη 'μέραις καὶ ἡ Φραγκιά σου λείει νὰ 'συχάσης.

Μὰ σὺ ποῦ ξέρεις ψεύτικο πῶς εἶναι τὸ μπουρί της
εἰς ἔξη 'μέραις νὰ τῆς 'πῆς «ἔξι της καὶ ξερὴ της».

Ὁ Σμόλενιτς ὁ κουβερντὰς καὶ ἡ ἱπποτικὸς κουμπάρος
σὺν στρατιώτης ἔδωσε παραίτησι μὲ θάρρος.

Ὁ Σμόλενιτς μὲς 'στὴ Βουλὴ γερὸ θὰ δώση τράκο
καὶ θὰ φωνάξῃ δυνατὰ πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο.

Ὁ Σμόλενιτς θὰ μᾶς τὰ 'πῇ—'πέστα, κουμπάρε, πέστα—
νὰ μάθωμε τί γίνεται μὲ τὴν καινούρια φέστα.

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ δὲν τὸν βλέπει στρῶμα
καὶ ἔδω καὶ ἐκεῖθε πηλαλεῖ μὲ τὸ φατ' 'στὸ στόμα.

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ δὲν σφαλᾷ τὸ μάτι,
μῆτε τὸ σπῆτι τὸν χωρεῖ καὶ μῆτε τὸ κρεββάτι.

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ τὸν γυρνοῦν Μινίστροι,
καὶ αὐτὸς 'στὸ χέρι τοὺς κρατεῖ δεμένους μὲ καπίστοι.

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ 'πῆρε τώρα σβάρνα
τὸν Πλέσσην καὶ τὸν "Εγερτον καὶ ἐκείνον τὸν Ἀθάρνα.

'Εφέτος μῆτε ρόπαλα, καμήλαις καὶ γαϊτάνια,
καὶ κάθονται κατάκλειστα τῶν μπάλων τὰ φουστάνια.

'Εφέτος φεύγει μ' ἄρματα τὸ κάθε παλληκάρι
καὶ ἕνας χορὸς πολεμικὸς θὰ δώση καὶ θὰ πάρῃ.

Χορὸς, ποῦ βγάζει τὰ σπαθιά μὲς 'ἀπὸ τὰ φικάρια,
χορὸς, ποῦ σφάζει τῆς καρδιάς καὶ τρώει παλληκάρια.

'Εφέτος μὲς 'στ' ἀλαλητὰ καὶ 'στὴ βοή τοῦ βόγγου
χορεύουν τὸν παλὸν χορὸ κορίτσια τοῦ Ζαλόγγου.

'Εφέτος μᾶς ἐφτέρωσαν πολέμων συγκινήσεις,
ζήτω 'στοὺς φίλους τοὺς λαοὺς καὶ φτοῦ 'στάς Κυβερνήτες.

Καπέλο Γαριβαλδινὸ 'στὴν κεφαλὴ μου βάζω
καὶ τόσους ἐνθουσιασμοὺς τῶν Ἰταλῶν διαβάζω.

'Εβίβα λέγω λιμπερτὰ, πίνω μαζί των οὔζο,
καὶ μακαρόνια τρώοντας Σάντα Λουσία σκουζώ.

Μαζί μας εἶναι καὶ Ἰσπανοὶ, μαζί μας καὶ Ἰσπανόλαι,
καὶ μὲ τὰ μαντολίνα των μᾶς παίζουν μπακαρόλαι.

Χορεύω μὲ τὴν Φασουλῇ καὶ μὲ τὸν Περικλέτο
καὶ αὐτοὶ καρφόνουν κατὰ γῆς Ἰσπανικὸ στιλέτο.

'Εβίβα καὶ των Ἰσπανῶν, ἐβίβα καὶ των ἄλλων,
'Εγγλίζων, Ἀμερικανῶν, καθὼς καὶ Πορτογάλων.

"Οπ ὅπ, χορεύετε, παιδιὰ, πηδάτε 'στὸν ἀέρα
καὶ ἴσως οἱ δύστυχοι λαοὶ ν' ἀδελφωθοῦν μὲς 'μέρα.

'Αδελφωθῆτε νὰ κτισθοῦν καὶ νέοι Παρθενῶνες,
ἀδελφωθῆτε νὰ χαθοῦν Καισαρικαῖς Κορώναις.

"Οπ ὅπ, ἄς πάῃ 'στοὺς λαοὺς ἀδελφικὴ φωνὴ μας,
καὶ πρὶο γαλαζιο νὰ γενῇ τὸ γαλανὸ πανί μας.

'Εφρύαξε μὲ τῆς Ἀγυιάς τὴν δοξασμένη μάχη
τῆς Πόλις τὸ κοπρόσκυλο, ποῦ κακὸ φόφο νάχῃ.

"Οπ ὅπ, καὶ οἱ Καίσαρες γιὰ 'μᾶς τὰ λυσακά των τῶν
μὰ γέννα Ραβασόληδες καὶ Καζεριούς, Χρόνε.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ σκόρδα, μὲ κρομμύδια,
καὶ μὲ τὴν νότα τῆς Φραγκιάς, ποῦ νὰ τὴν φᾶν τὰ φῆμα.

"Οπ ὅπ, καὶ ὡστε φάσκελα 'στὸν Φράγκων τὰ κουλούρια
καὶ βάλτε μὲς 'στὴ νότα των ἐλλήνων καὶ βρεκτοκούκλια.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
βάλτε καὶ 'στὸν Δυνάμεων τὰς Κυβερνήσεις νῦν.

Ὁ Θεόδωρὸς ἀγρίεψε, τὸν πόλεμο θὰ κάνῃ,
σκόρδα 'στὰ μάτια καθενὸς γιὰ νὰ μὴ τὸν βασκάνῃ.

Γὰ δοξασμένα τάρματα, ποῦ λαχταροῦν ἀέρα,
μὴ σὺν καὶ πρὶν ἀδοξαστὰ τὰ φέρετ' ἔδω πέρα.

Ἀς μὴ γυρίσουν οἱ στρατοὶ καὶ ἡ δόλιας μας ἀρμάδες
καὶ μὲς 'στὴ Σαρακοστή γενοῦμε μασκάρδες.